

TONY ABBOTT

2

HÀNH TRÌNH
vào
CUNG ĐIỀN NÚI LỬA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

TONY ABBOTT
Phú Anh dịch

HÀNH TRÌNH
vào
CUNG ĐIỀN NÚI LỬA

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Một thế giới thần bí đang chờ bạn
trong bộ truyện

1. Bí mật dưới tầng hầm
2. Hành trình vào cung điện Núi Lửa

sắp ra mắt

3. Hòn đảo huyền bí

Lời giới thiệu

Bạn có tin rằng có một THẾ GIỚI BÊN DUỐI đang tồn tại dưới một tầng hầm. Người ở đó gọi chúng ta là NGƯỜI TÙ THẾ GIỚI BÊN TRÊN!

Câu chuyện bắt đầu từ tầng hầm nhà Eric. Trong một lần dọn dẹp tầng hầm, ba người bạn thân Eric, Julie và Neal trong thế giới của chúng ta đã “lở” phát hiện ra một thế giới dưới lòng đất - Xứ sở Droon. Từ đó những rắc rối và những câu chuyện kỳ quặc đã liên tục xảy ra với ba bạn nhỏ.

Thế giới Droon là nơi cư trú của các phù thủy, những sinh vật khác thường; là xứ sở của những phép màu và những lời nguyền khủng khiếp. Lạc vào Droon, ba bạn nhỏ đã tình cờ can dự vào cuộc đọ sức khốc liệt giữa hai thế lực chính nghĩa và tà ác; phát hiện được những bí mật về mối liên hệ đáng sợ giữa THẾ GIỚI BÊN DUỐI và THẾ GIỚI BÊN TRÊN; chu du qua những vùng đất lạ lùng như thành phố tàng hình, cung điện núi lửa, lâu

đài dưới đáy biển, hòn đảo huyền bí... và biết bao điều kỳ lạ khác.

Những hành động lạ thường, những nhân vật hấp dẫn, những tình tiết giàu sức tưởng tượng, bất ngờ và “rụng tim” là đặc điểm của “Bí mật xứ Droon” - bộ sách được American Booksellers Association (Hiệp hội những nhà sách Hoa Kỳ) bầu chọn là một trong mươi tác phẩm hay nhất và bán chạy nhất, sau Harry Potter, dành cho lứa tuổi từ 7 đến 77.

Bước vào thế giới Droon diệu kỳ, là bước vào những cuộc phiêu lưu bất tận...

NXB TRẺ

Nội dung

1. <i>Những giấc mơ</i>	9
2. <i>Cát thời gian</i>	19
3. <i>Ốc đảo giữa ban trưa</i>	29
4. <i>Tiến vào vương quốc của Đại vương Sparrow</i>	38
5. <i>Khói và ảo ảnh</i>	46
6. <i>Mụ phù thủy vây cá</i>	54
7. <i>Quái vật đáng sợ</i>	61
8. <i>Bí mật của Sparrow</i>	68
9. <i>Voi phun nguy hiểm</i>	77
10. <i>Lối về</i>	85

TÓM TẮT KỲ TRƯỚC

Ngay dưới cầu thang dẫn xuống tầng hầm nhà Eric là một phòng chứa đồ bí mật. Nó cũ kỹ và bụi bặm, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng khi Eric, Julie và Neal cùng có mặt trong căn phòng chán phèo đó, một điều lạ lùng xảy ra. Một tia sáng lóe lên và chiếc cầu thang thần bay sắc cầu vồng hiện ra. Ngay khi bọn trẻ bước vào thế giới Droon bí ẩn, chúng biết rằng những phép thuật và những cuộc phiêu lưu lạ lùng đang chờ đợi chúng...

MỘT

Những giấc mơ

Eric không thở được. Xung quanh nó là một bầu không gian tối tăm, khói bụi và ngột ngạt. Sau lưng nó là Đại Vương Sparr ác độc, hắn đang rượt nó xuống một đường hầm dài hun hút và tối thui.

“Ngươi đã biết bí mật của ta, đừng hòng mà ra khỏi chỗ này!”, Sparr quát.

“Tôi đâu có biết bí mật gì đâu!”, Eric cãi lại. “Hãy để tôi đi! Tôi muốn ra khỏi Droon!”

“QUÊN ĐI!”, Sparr nói cộc lốc.

Mắt gã phù thủ lộ rõ vẻ giận dữ. Hai cái vây quái dị hai bên tai hắn chuyển sang màu tía và phát sáng. Hắn đuổi sát hơn, sát hơn!

Bất thình lình, đoạn đường hầm trước mặt Eric rẽ thành hai hướng.

Quẹo phải! Một giọng nói vang lên trong đầu Eric.

“Thôi chết rồi!”, Eric hít một hơi dài, nó có tật không phân biệt được phải trái. Nó nhìn hai bàn tay mình. Tay nào là tay phải? Phải mất một giây nó mới quyết định được: “Hướng này!”

Nó chạy xộc vào một nhánh đường hầm.

Không phải! Giọng nói ban nãy lại vang lên. *Bên phải kia!*

“Ha! Ta bắt được ngươi rồi! Bây giờ thì bí mật vẫn chỉ có một mình ta biết!”, Sparr rít lên khi Eric đụng phải một bức tường bít kín lối đi.

“Cứu! Tôi bị mắc bẫy rồi!”, Eric la lên.

Sparr lao tới.

Eric vọt qua một bên.

Uych!

“Uuuui!”, Eric rên rỉ.

Nó mở mắt ra. Nó đang ở trong phòng, nửa người nằm dưới đất, nửa người còn ở trên giường, toàn thân cuộn tròn trong tấm trải giường, y như một xác ướp.

“Quoaa! Thật là một cơn ác mộng đáng sợ!”, nó nói.

Cửa mở ra. Mẹ nó đứng ở ngưỡng cửa: “Eric, mẹ nghe có tiếng ồn?”

“Dạ, chắc tại con lăn khỏi giường. Nhưng không sao đâu mẹ”, Eric vừa nói vừa góp tấm trải giường ra khỏi người.

Bà Hinkle đỡ nó dậy: “Eric nè, Droon là nơi nào vậy con?”

Eric muốn té xuống sàn thêm một cái nữa. “Dạ?”

“Mẹ nghe con nói mớ. Cái gì đó về một nơi gọi là Droon”, mẹ nó nói.

Eric nuốt đánh ực. Nó chớp mắt. Miệng tính nói, nhưng chẳng nói được gì.

Droon là một bí mật. Không ai được biết gì về thế giới lạ kỳ mà nó và tụi bạn đã khám phá ra ở dưới những bậc thang tầng hầm.

Ông phù thủy Galen đã bắt cả bọn phải hứa không kể lại cho ai nghe.

Vấn đề là, kể từ lần đầu tiên đến Droon, Eric không còn nghĩ đến chuyện gì khác.

Còn bây giờ thì thậm chí nó còn mơ về nơi đó nữa.

Và công chúa Keeah có nói với bọn chúng rằng, nếu có ai mơ thấy Droon, nghĩa là người đó sẽ trở lại.

“À, Droon là nơi mà tụi con,... à... bịa ra. Neal, Julie với con”, Eric đáp.

Nó ghét nói dối. Nhưng chừng nào nó và tụi bạn chưa khám phá thêm về Droon... và về Sparr ác độc... tốt hơn hết là không kể cho ai nghe.

“Nghe kỳ bí đó. À đúng rồi, tụi bạn có gọi điện cho con. Tụi nó sắp tới rồi đó”, mẹ nó nói.

Eric thay đồ thật nhanh. Nó phải kể cho Neal và Julie về giấc mơ liền mới được.

Nó ra đến sân sau vừa lúc Neal đang bị một chú chó nhỏ, nhem nhuốc, rượt vòng quanh bãi cỏ.

Gruuuùùù! Chú chó cứ nhầm chân Neal mà cắn.

“Đủ rồi, Sporky!”, Neal quăng một cái bánh quy ra远远 xa. Chú chó phóng theo sát nút. Neal kêu: “Eric!”

“Gặp bồ mình mừng quá. Có chuyện rồi. Mình có một giấc mơ rất kỳ lạ về Droon...”, Eric nói.

“Mình thì không!”, Neal lắc đầu. “Mình huấn luyện con Sporky này phát mệt. Chưa kịp vớ lấy gối, mình đã ngủ thẳng cẳng trên sàn nhà luôn rồi”.

“Mình thức dậy trên sàn! Mà lạ thiệt, có cảm giác như có ai đó ở Droon đã *giúi* giấc mơ cho mình”, Eric nói.

Vừa lúc đó, Julie tiến vào sân.

Eric chạy đến nhỏ: “Julie, có chuyện này lạ lắm...”

Julie cắt ngang: “Để mình kể cho bồ nghe giấc mơ của mình cái đã. Mình đã mơ thấy Droon...”

Eric kinh ngạc: “Mình cũng vậy! Mình bị Sparr rượt vì mình biết một bí mật rất quan trọng của ống. Nhưng mình quên mất bí mật đó là gì rồi”.

Julie mím môi. Nhỏ luôn làm như vậy mỗi khi phải phán đoán chuyện gì: “Ừm! Mình thì thấy một cái hồ nước. Mình rất khát và muốn uống nước. Nhưng có một cái gì đó rất kinh tởm đã ngăn mình lại, mình không nhớ rõ đó là cái gì”.

Gruuuùùù! Snorky chạy trở về bãi cỏ. Miệng nó ngoạm chặt lấy mũi giày phải của Neal.

Gruuuùù! Snorky chạy trở về bãi cỏ.
Miệng nó ngoạm chặt lấy mũi giày phải của Neal.

“Nhả giày tao ra!”, Neal la lên. “Xem nào... mình nhớ ra rồi. Mình cũng có một giấc mơ đáng sợ. Mình xém quên mất, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?”, Julie hỏi.

Neal nhún vai: “Mình nhớ là có dính dáng đến cái chân. Mình đã ở Droon và chân thì bị thương”.

Con Snorky bất ngờ chuyển sang giày trái của Neal.

“Gót chân tao mà!”, Neal giãy mạnh chân.

“Kìa, nó đang ăn gót chân của bồ!”, Julie nói.

“Chắc là nó tập cắn đó! Tụi mình vô nhà đi”. Neal lại quẳng một cái bánh quy, con Sporky liền phóng theo chiếc bánh.

Ba đứa nhóc chạy về phía những bậc cửa sau dẫn vào phòng bếp nhà Eric rồi hướng về tầng hầm.

“Rất nhiều bí mật ở Droon. Có những bí mật mà tụi mình phải khám phá. Tụi mình phải trả lại đó”, Julie nói.

Neal nhăn mặt: “Nhưng lõi những giấc mơ của tụi mình trở thành sự thật thì sao? Ý mình là, giấc mơ của mình ‘hơi bị’ quái”.

“Chỉ có một cách để biết tất cả chuyện này”, Eric nói.

Cả bọn bước theo những bậc thang dẫn xuống tầng hầm. Thật là bùa bonen. Còn hơn cả bùa bonen nữa. Eric biết rằng nó sẽ phải dọn dẹp cái đống này một ngày gần đây.

Lau chùi hết mớ đồ chơi cũ, thanh toán mớ rác khỏi tầng hầm là một dự án quy mô của nó. Neal và Julie nói sẽ phụ nó một tay.

Chừng nào tụi mình trở về, Eric nghĩ.

Nó kéo cánh cửa nhỏ nằm dưới những bậc thang. Cả bọn bước vào một căn phòng nhỏ, trống trơn.

Rồi chúng đóng cửa lại. Cả bọn gần như nín thở khi Eric tắt đèn.

Vuuuuúú! Sàn nhà biến mất dần dưới chân chúng.

Thay vào đó là một chiếc cầu thang dài.
Những bậc thang lung linh với ánh sáng
phát ra từ bên dưới.

Ánh sáng từ xứ sở Droon.

“Rồi! Tui mình đã trở lại. Không biết lần này những bậc thang sẽ đưa tui mình đến đâu đây”, Eric thì thầm.

“Với lại, không biết đang là ngày hay đêm ở Droon”, Neal thêm vào.

“Đừng nói nữa, hãy khám phá”, Julie nói.

Ba người bạn bước xuống chậm chạp theo những bậc thang. Không gian im ắng và lạnh lẽo bao trùm mọi vật. Bầu trời phía dưới chúng chuyển sang màu xanh thẫm và lấp lánh như được dát bởi hàng triệu viên ngọc.

Một mặt trăng khổng lồ toả ánh sáng vàng lên những bậc thang.

“Ban đêm!” Eric khẽ nói.

Chính lúc đó, cả bọn đã trở lại Droon.

HAI

Cát thời gian

Một biển cát mênh mông, trải dài ngút ngàn vượt ra khỏi tầm mắt.

Những đồi cát – những đụn cát – nhấp nhô, phủ kín đến cuối chân trời.

“Ồ! Đây là lần đầu tiên mình được thấy sa mạc”, Neal nói.

Ánh sáng mặt trăng làm những đụn cát lấp lánh với một thứ ánh sáng màu vàng kim.

“Thật là tuyệt. Đêm ở Droon đẹp quá!”, Julie thốt lên.

Eric hít một luồng khí mát lạnh rồi nói: “Tụi mình leo lên đụn cát kia đi! Nhìn cho đã”. Nó vừa nói vừa chỉ tay lên một đồi cát cao uốn lượn.

Bọn chúng bước ra khỏi bậc thang cuối.

Cát ấm dưới chân.

Rồi cả bọn leo lên đỉnh đụn cát, nhìn khắp lượt.

Không xa lắm, có một chiếc lều vải sọc. Có mấy sinh vật bờm xòm, sáu chân, đang đứng ngoài lều. Bọn trẻ biết những con vật này từ lần trước đến Droon. Chúng được gọi là những con pilka.

“Có người đang cắm trại”, Neal khẽ nói.

Eric thấy một lá cờ lạ màu tím phất phới trên nóc lều. “Coi chừng! May bồ không biết trước là tụi mình sẽ gặp ai đâu!”, nó nói.

“Đâu còn cách nào khác. Những bậc thang đang biến mất...”, Julie vừa nói vừa chỉ ra đằng sau.

Nhóm ba người bạn nhìn những bậc thang màu cầu vồng biến mất dần khỏi bầu trời. Neal nói: “Mình mong là sẽ lại thấy nó. Ở đâu cũng được”.

Cả bọn từ từ tiến lại túp lều. Có một tấm bạt lớn vắt ngang cửa vào.

“Tụi mình rình ngoài này xem sao”, Julie thì thầm.

“Vào đi!”, bất ngờ có tiếng nói từ trong lều.

Julie nín thở, kéo tấm bạt lên.

Bộ ba ngó vào trong lều.

Bạn của chúng, công chúa Keeah đang ngồi trên một tấm thảm trải trên cát.

Công chúa mặc chiếc đầm màu xanh lơ. Trên mái tóc dài, vàng óng của cô là chiếc vương miện vàng.

Ngồi cạnh cô là vị phù thủy già, Galen Râu Dài, và trợ tá của ông, Max.

Bạn của chúng, công chúa Keeah
đang ngồi trên một tấm thảm trải trên cát.

Dọc bên trong lều là những chiếc gối mập phúng phính, màu tím.

“Chào mừng các bạn đã trở lại!”, Keeah cười rạng rỡ khi trông thấy bọn trẻ.

“Chúng tôi đã chờ các bạn!”, Max nói nhỏ nhưng không giấu nỗi vui mừng. Max là một chú nhện khổng lồ. Anh chàng có tám chân, có thể giăng những mạng nhện keo dính và bò trên tường. Mặt anh chàng to bè, múp míp như mấy người khổng lồ còn bộ tóc màu cam sáng thì dựng đứng cả trên đầu.

Eric mỉm cười khi nó và tụi bạn bước vào trong lều: “Làm sao bạn biết tụi mình sẽ trở lại?”

Keeah đáp: “Mình thấy được tương lai!”

Julie kinh ngạc: “Bạn thấy được?”

“Keeah. Con phải tôn trọng năng lực phép thuật thực sự của mình. Con không nên bịa đặt những năng lực mà con... chưa có”, Galen nghiêm nghị nói.

Công chúa nhăn mặt: “Con xin lỗi!”. Rồi cô quay sang ba người bạn: “Thiệt ra, mình không thấy được tương lai. Mình chỉ mơ thấy các bạn thôi và mình đoán các bạn sẽ tới”.

Eric nhìn Julie và Neal: “Tui mình cũng có những giấc mơ. Nhưng bọn mình không hiểu mấy”.

Ông Galen giải thích: “Ở Droon, những phù thủy – những thầy pháp – có thể dùng giấc mơ để đưa tin. Có khi họ tiên tri những điều sắp xảy ra. Chúng ta sẽ hiểu hơn vào lúc bình minh, khi chúng ta bắt đầu...”

Neal kéo một chiếc gối tím, định ngồi lên.

“Ê! Ai làm tôi đau vậy? Đang ngủ ngon mà!”, cái gối cắn nhắn.

Neal nhảy dựng lên: “Trời... xin lỗi nha!” Rồi nó nhìn quanh: “Coi kìa, có phải cái gối mới nói với mình?”

Max cười nhẹ, nói: “Là Lumpy đó!”

Neal nhăn mặt: “Lum-py ‘Lum-piếc’ gì, ở Thế Giới Bên Trên, gối chẳng nói chuyện bao giờ!”

Keeah mỉm cười: “Không phải Max nói cái gối bạn ngồi đâu. Đó là Lumpy. Một Lympy tím!”

Lúc này, bọn trẻ mới nhận thấy những gương mặt tròn, nhỏ xíu trên mấy cái gối căng tròn. Má của chúng phồng to và những lỗ mũi thì như những quả banh tennis màu tím.

Một con đứng dậy, duỗi người và ngáp. Nó có những cánh tay mập, ngắn và những cái chân cùt lủn.

“Ta là Khan. Quốc vương của những Lumpy tím, vương quốc Lump, ngay ở đụn cát cuối cùng phía bên trái kia kia. Lumpy chúng ta là những người rành rẽ khu vực sa mạc Droon này nhất. Bọn ta còn đánh hơi được rắc rối nữa!” Nói đoạn, ông khịt mũi: “Nguy hiểm ở khắp nơi!”

“À... rất vui được biết ông!”, Eric nói.

Galen đứng dậy, tay cuộn lấy tấm áo, choàng vào người: “Nào, hãy ra ngoài. Chúng ta phải bàn chuyện ngày mai”.

Không khí bên ngoài lều mát mẻ và thật dễ chịu.

“Ở đây thật thanh bình”, Julie nói.

“Chẳng bù cho ngày hôm qua. Cũng vì vậy mà tụi này phải ở đây”, Keeah quay sang nói với cả bọn.

“Có chuyện gì sao?”, Eric hỏi.

“Đại Vương Sparr. Hắn gần như phá tan tành một trong những ngôi làng của bọn ta bằng viên ngọc đỏ của hắn. Cũng may, một ngọn lửa đã bắt vào tay hắn làm hắn bỏ chạy”, Khan nói, dứ nấm đầm màu tím vào không khí.

Eric nhớ lại viên ngọc đỏ. Nó được gọi là Mắt Đỏ Bình Minh. Tên phù thủy Sparr đã chiếm đoạt từ tay Keeah và hắn định dùng viên ngọc để khống chế Droon.

“Mắt Đỏ Bình Minh kiểm soát những thế lực thiên nhiên: Lửa, Gió, Sóng và cả Bầu Trời. Nó có một sức mạnh *wô biên*. Hôm qua, Droon đã rất may mắn. Nhưng không biết ngày mai thì sao”, Galen nói.

Keeah chỉ tay vào sa mạc: “Tụi mình nghĩ Sparr đang ẩn nấp trong cung điện bí mật của hắn. Ở vùng đất bí mật tên là Kano”.

Giọng Galen đanh lại: “Một nơi khủng khiếp, nguy hiểm và chết chóc. Sparr sẽ không mong chúng ta đến đó đâu”.

Neal gật đầu: “Có khùng mới đến đó”.

“Và bởi vì hắn không mong”, Keeah nói thêm, “nên chính chúng ta sẽ làm điều đó!”

Cả ba đứa trẻ đều im lặng.

Eric chớp mắt: “Nguy hiểm và chết chóc?”

Khan gật đầu: “Những Lumpy sẽ dẫn đường cho chúng ta!”

“Chúng ta phải tìm ra Mắt trước khi tên Sparr lại dùng nó để làm điều xấu. Droon đang lâm nguy!”, Galen nói.

“Mấy bạn sẽ cùng đi với tụi này chứ?”,
Keeah hỏi.

Eric nhìn Julie, rồi nhìn Neal. Nó biết
rằng hai đứa kia có cùng một nỗi sợ với nó.

“Mình nghĩ tụi mình sẽ đi”, Julie nói.

Neal đề nghị: “Cho mình xem bản đồ.
Mình muốn biết chính xác là tụi mình sẽ
đi đâu”.

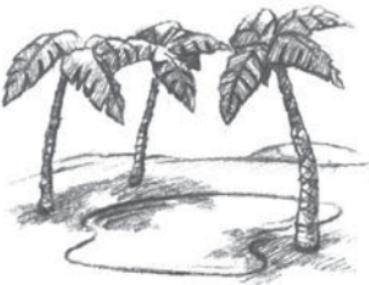
Max cười khùng khục: “Làm gì có bản đồ?
Đại Vương Sparr sống trong núi lửa mà!”

BA

Ôc đảo giữa ban trưa

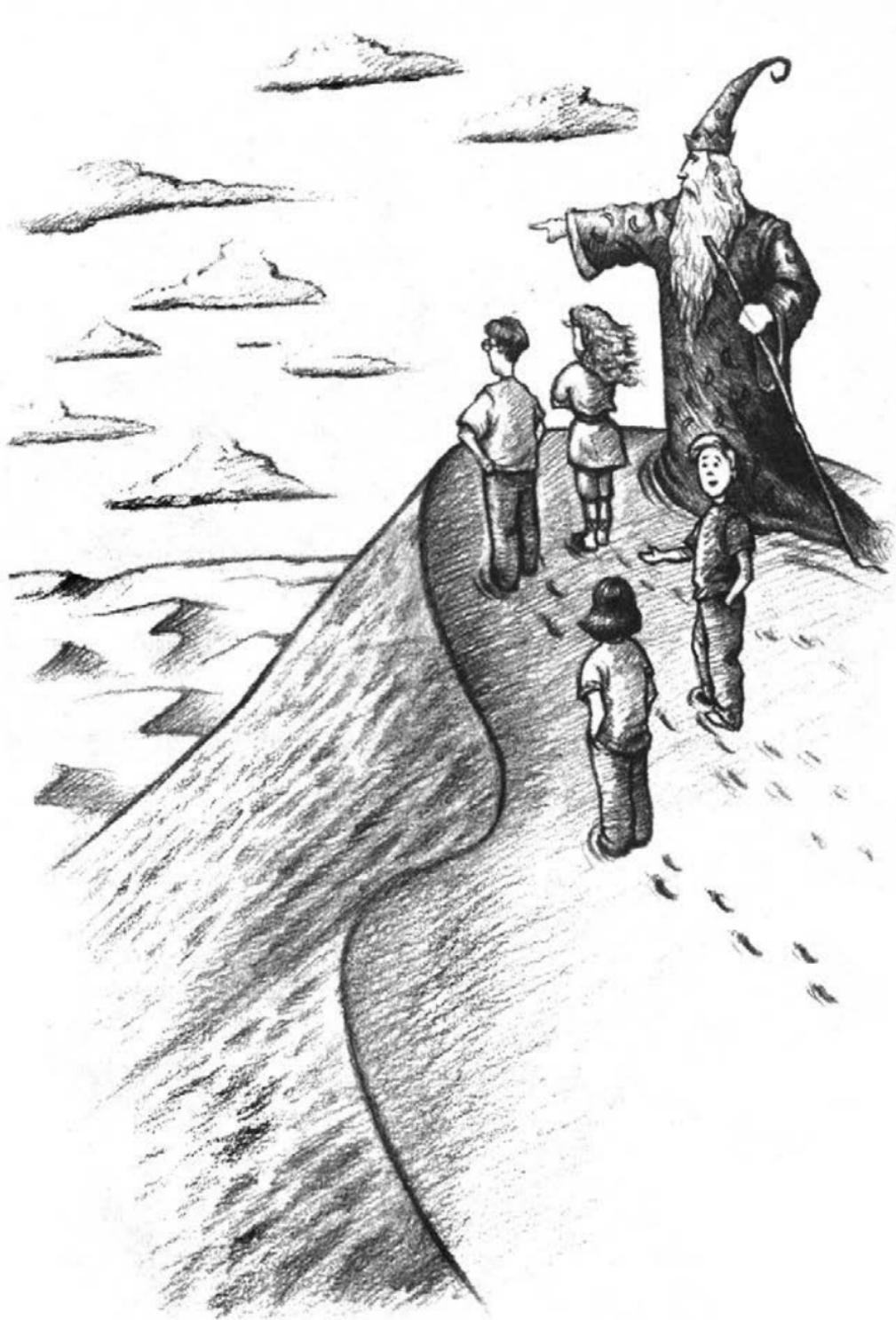
Chẳng mấy chốc, mặt trời bắt đầu nhô lên từ những đụn cát xa xa.

“Đến giờ rồi!”, Keeah lên tiếng.

Cả bọn leo lên bờ đụn cát cao uốn khúc. Galen chỉ về phía những vùng cát phẳng phiu nơi mặt trời đang mọc.

Vị phù thủy già nói: “Cửa vào Kano nằm ở phía đông. Theo truyền thuyết, chỉ có thể thấy được nó ở nơi nó không hiện hữu”.

Cả bọn leo lên bờ đụn cát cao uốn khúc.
Galen chỉ về phía những vùng cát phẳng phiu
nơi mặt trời mọc.

Eric gật đầu chậm rãi: “Được rồi! Cháu nghe rõ. Hay lắm. Nhưng... ông có thể nói lại được không ạ?”

“Đó là một câu đố!”, Max vừa nói vừa lùng sục khắp cả đụn cát. “Không ai có thể biết chính xác chỗ lâu đài Đại Vương Sparr”.

Julie lại cắn môi: “Vậy làm sao chúng ta biết đường vào Kano đây?”

Lúc này Galen đã quay trở xuống đụn cát: “Chỉ có một cách là tìm ra lời giải cho câu đố đó!”

“Việc nào trước làm trước. Hành trình dài của chúng ta sẽ bắt đầu chỉ bằng một cái đánh hơi!” Khan khịt khịt mũi vài cái rồi chỉ tay: “Hướng đông đi lối này!”

Thoáng cái, Khan và đám gối Lumpy đã đóng gói cẩn lèu cùng những vật dụng cần thiết.

“Thắng tiến hướng Đông!”, Max líu lo.

Hiiiiii! Con pilka bờm xòm của Galen, Leep, lồng lên đầy thích thú khi bọn trẻ ngồi chõng chất trên lưng nó.

“Lên đường!”, Julie reo lên.

Cả bọn mất hàng giờ di chuyển qua những đụn cát nóng ran.

Trải qua hàng dặm đường, họ không thấy gì ngoài những đụn cát trắng nóng bỏng.

“Mình nghĩ chúng ta bị lạc đường rồi. Ý mình là, mình đang đi đúng hướng đông, nhưng chẳng thấy cánh cửa nào hết. Mình chỉ thấy có hai thứ, đó là cát và... thật nhiều cát”, Neal vừa lấy tay lau trán vừa nói.

Eric chỉ tay về phía đằng xa: “Có cái gì kia?”

Trông như có bóng râm phía những đụn cát xa xa, một rừng cây nhỏ lắc lư theo làn gió nhẹ.

“Coi chừng ảo ảnh đó? May bồ biết không, đó là những thứ tưởng tượng mà người ta thường thấy ở sa mạc, nhưng đó chỉ là ảo giác!”, Julie nói.

“Tưởng tượng hả”, Eric thở dài. “Ngay bây giờ mình đang tưởng tượng ra cái hồ bơi đầy nước mát ở nhà mình”.

“Bồ cần nước thì có nước đây, chỉ ba phút nữa thôi, mình sắp tan ra thành nước rồi nè”, Neal lên tiếng.

“Không đâu. Đó là một ốc đảo! Chúng ta có thể nghỉ ngơi và lấy nước!”, Keeah nói.

Mọi người tăng tốc, chỉ một lát sau, họ đã đến gần một đám cọ cao mọc lên từ những đụn cát.

Ngay giữa là một hồ nước xanh mát.

Eric cùng các bạn tuột khỏi lưng con Leep và tiến về phía bóng râm của đám cọ đang đung đưa.

“Đây không phải là hồ nước tưởng tượng. Không có gì phải sợ!”, Julie nói.

“May quá! Mình xém chết khát”, Neal reo mừng. Nó cùng với Julie và Keeah đi đến bờ hồ để uống nước.

Đám Lumpy dẫn đường cho mấy con pilka. Cả bọn cùng nhúng đầu xuống nước.

“Uống cho thỏa thích vào!” Khan lên tiếng.
“Câu cả mấy dặm đường nữa chúng ta mới
lại gặp nước đó!”

Eric bò đến một chỗ thoáng đãng trên bờ hồ. Nó hít vào bầu không khí trong lành dưới gốc cây, rồi cúi đầu xuống, chụm tay lại. Mặt nước lấp lánh trông thật sáng khoái.

Nó khom người xuống hớp một ngụm đây.

Nó chợt cứng người khi nhìn thấy một thú.

“Cái gì vậy?”, Keeah ngược lên hỏi.

Eric nhìn chằm chằm xuống hồ nước:
“Cái bóng của mình...”.

Neal cười lớn: “Đúng rồi, người bồ toàn
đất cát!”

“Ai cũng vậy mà!”, Julie nói thêm.

“Không, không phải vậy!”, Eric lầm bầm.
Nó nhìn thấy gương mặt mình trên mặt hồ. Phía sau là những ngọn cọ mà nó biết
là đang đung đưa theo gió ở sau lưng nó.

Nhưng đằng sau những cây cọ... là một cánh cổng khổng lồ! Một cánh cổng bằng sắt đen, nằm sừng sững sau đám cọ.

Eric quay đầu lại và ngược lên.

Không có cái cổng nào phía sau đám cọ.

Nó quay lại hồ nước. Cánh cổng vẫn nằm đó, phản chiếu trên mặt hồ, sừng sững, rõ như ban ngày!

Nó ngạc nhiên quá đỗi: “Một cánh cổng tàng hình! Như câu đố đã nói... chỉ có thể thấy được nó ở nơi nó không hiện hữu”.

“Chuyện gì vậy?”, Neal vừa hỏi vừa xì xụp uống nước trên tay.

“Chúng ta đã đến nơi rồi!”, Eric la lên. “Mình đã thấy nó dưới hồ nước. Cánh cổng vào Kano. Nhưng nó không phải ở dưới hồ nước. Nó kia kia!” Nó chỉ tay ra sau lưng, phía những cây cọ: “Lối vào Kano ở ngay chỗ đó!”

Galen xông lên. Max chạy hối hả băng ngang đụn cát. Keeah, Neal, và cả Julie cùng chạy đến chỗ Eric.

Cả bọn nhìn chằm chằm vào khoảng không sau đám cây cọ, rồi nhìn xuống hồ nước.

Keeah nói: "Đúng là nó ở đó rồi. Nhưng nó vẫn còn tàng hình. Làm sao vào được bây giờ?"

"Mình có một ý!", Neal khom xuống hồ chụm tay múc đầy nước. Nó chạy một mạch qua đám cọ, đến chỗ mà ước chừng là cánh cửa ở đó.

Nó tạt nước vào không khí.

Ràoo! Nước chạm vào thứ gì đó trong không trung rồi mới chảy xuống.

Đột nhiên, nó hiện ra! Một mảng sắt đen!

Đến lượt Julie.

Ràoo! Thêm một phần công đen nữa hiện ra.

Mọi người bắt tay vào, đám gối Lumpy cũng tham gia. Chúng chụm tay lại. Chúng dùng những cái xô, thậm chí lấy cả giầy ống để múc nước.

Àòoò! Àòoò! Rààòò!

Chẳng mấy chốc, cánh cổng khổng lồ hiện nguyên hình trước mắt cả bọn. Nó thật đồ sộ, sáng lấp lánh sau đám cọ của ốc đảo.

Galen lùi lại đây cảnh giác: “Tất cả chú ý! Chúng ta đã khám phá ra lối vào vương quốc bí mật của Sparr! Đây chính là cửa vào Kano!”

Tiến vào vương quốc của Đại Vương Sparr

Cánh cổng sắt chót vót trên những đụn cát, bóng mát của nó bao trùm cả ốc đảo.

“Nhanh lên! Nhanh lên”, Khan giục những con pilka. Những con vật bòm xòm đá chân trước của chúng vào cánh cổng đen. Chúng đẩy cánh cửa theo từng đợt.

Max ngồi trên đầu con Leep, cố giục con vật: “Nhanh nào, nước đang khô dần! Cánh cửa sẽ biến mất!”

Kétttt, Kétttt! Cánh cửa khổng lồ bắt đầu hé ra.

“Được rồi! Chúng ta đã mở được rồi”, Eric reo to.

Tất cả chen vào trong.

Rầm! Cánh cổng đóng sập lại sau lưng chúng.

Tức thì, không khí trở nên nóng bức. Một bầu không khí lò mò, xám xịt và hôi hám. Chẳng trong lành, xanh lo như những chỗ khác ở Droon.

Max ríu rít: “Chúng ta đã vào Vương Quốc bí mật của Sparr, đây là vùng đất xấu xa Kano!”

“Thiệt là hôi hám! Ta biết ngay mà”, Khan càu nhau với những người anh em Lumpy.

Nhin bầu không khí tối tăm, bụi bặm, Galen gật gù đắc chí mỉm cười rồi nói: “Ồ, được lắm. Rất tiện!”

Neal天堂: “Ông ơi, ông nói được là sao ạ? Ở đây hôi hám quá chừng mà, cháu thở không nổi luôn!”

Vị phù thủy đáp: “Không thấy bọn Ninn gác cổng. Như vậy có nghĩa là Đại Vương Sparr chưa phát hiện ra chúng ta. Nhưng chúng ta phải khẩn trương lên”.

Mọi người lại leo lên lưng m้าย con pilka và tiến về phía trước. Ở phía xa là một bờ đá bên cạnh một triền dốc. Một cơn gió bất chợt thổi qua. Bầu không khí mù mịt trở nên trong lành trong chốc lát.

Bọn họ đứng bên bờ một thung lũng đen ngòm, thăm thẳm.

Mặt đất bị cháy đen suốt hàng dặm. Rất dễ nhận ra lý do. Ngay giữa thung lũng là một hình nón khổng lồ màu đen.

Nó trông như một ngọn núi cao vút, chỉ khác mỗi một điều là trên đỉnh núi có cái miệng mở toang. Một hố nham thạch khổng lồ ở giữa đang sôi sùng sục, bắn tung tóe, trào lên cuồn cuộn.

“Núi lửa!”, Julie thở hổn hển.

“Chỗ đó là trung tâm của Kano, ngọn núi đen, sào huyệt của Đại Vương Sparr”, Galen bảo cả nhóm. “Đi nào”.

Vị phù thủy phóng lên trước dẫn đầu. Max bám chặt vào chiếc bờm của con pilka trong khi Leep, với bọn trẻ trên lưng, đang phi nước kiệu.

Khan cùng đám gối Lumpy tím đuối sát phía sau.

Cả bọn hành quân không ồn ào nhưng rất nhanh chóng về phía trung tâm của thung lũng.

Neal thì thào: “Hình như Sparr đi vắng. Nếu vậy thì tốt quá”.

“Mình thì mong tên Sparr có nhà. Mình muốn chiến đấu với hắn vì hắn đã giết hại mẫu hậu mình. Với lại, hắn ở đâu thì Mắt Đỏ cũng ở đó”, Keeah lên tiếng khi cả bọn tiến lại gần hơn.

Neal, Eric và cả Julie đều biết là Keeah đang buộc tội Sparr đã làm cho mẹ nàng,

Hoàng Hậu Relna, mất tích. Hai năm về trước, hoàng hậu đã đánh một trận sinh tử với Sparr. Kể từ đó, không còn ai thấy bà ta nữa.

Galen thúc con pilka tiến nhanh về phía ngọn núi: “Ta và Khan sẽ do thám lối vào lâu đài trong núi lửa, kể từ bây giờ... hãy coi chừng bọn quái vật phun lửa!”

Neal chớp mắt nhìn Julie: “Có phải ông ấy nói những con quái vật *biết phun lửa*?”

Eric trèo lên phiến đá cũ kỹ, dài ngoằng, nằm trước ngọn núi: “Có thể lối vào nằm dưới những tảng đá to tướng này”.

Keeah hô to: “Các bạn có thấy gì không?”

“Chẳng thấy gì hết”, Eric trả lời. “Khoan đã! Có một lỗ hổng! Chúng ta có thể đi vào...Ê! Tảng đá này vừa chuyển động!”

“Ô, mình nghĩ đó không phải là một tảng đá”, Julie nói, tay chỉ vào một tròng mắt xanh lè đang chớp lia lịa ngay dưới chân Eric. “Mình nghĩ đó là... đó là... một con quái vật!”

Kheeeè! Một cột lửa từ miệng con vật phun ra, khiến mặt đất cháy đen, đen hơn cả lúc đầu.

“Một con quái vật phun lửa!”, Neal la to.

Bỗng nhiên, một vật hình đá màu xám khác bắt đầu cục cựa. Nó cũng có một con mắt màu xanh lá cây, to tướng. Nó ngóc đầu lên. *Kheèè!!*

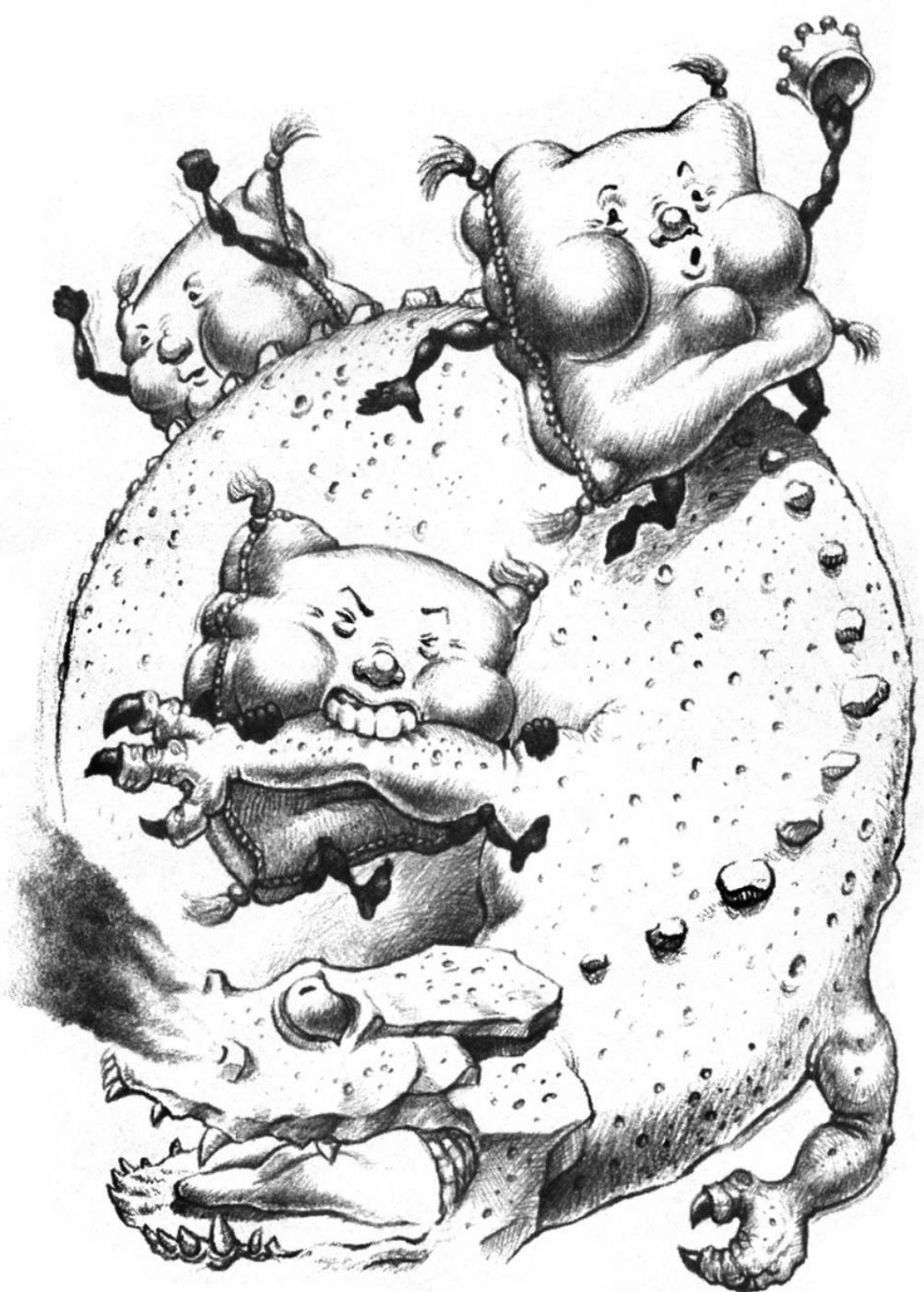
“Có tới hai con quái vật phun lửa!”, Neal la lớn.

Galen phóng qua một bên. *“Vào trong đi!”, ông ra lệnh cho bọn trẻ. Rồi ông nhảy chồm lên lưng một con quái vật, định bụng sẽ vật nó xuống.*

“Hỡi các Lumpy, chúng ta hãy giúp ông phù thủy!”, Khan triệu tập. Ngay lập tức, đám Lumpy của ông nhảy bổ về phía con quái vật thứ hai. Chúng dùng hết sức cầu, néo, đấm con quái vật.

“Max, Khan! Hãy dẫn bọn trẻ vào trong!”, Galen la to.

Ngay lập tức, đám Lumpy của ông nhảy bổ về phía
con quái vật thứ hai. Chúng dùng hết sức cắn, nhéo, đấm
con quái vật.

Những con quái vật có lớp da “như đá” ra đòn và né đòn dữ dội, nhưng Galen và đám Lumpy cũng đánh trả quyết liệt.

“Tụi con không thể để ông lại một mình!”, Keeah la lớn.

“Con phải đi!”, vị phù thủy già ra lệnh.
“Hãy tìm cho ra Mắt! Có nó mới cứu...”

Câu nói của ông bị tiếng gầm rú của bọn quái vật phun lửa át mắng.

“Galen biết cách tự bảo vệ mình”, Max leo nhéo.

Khan chạy nhanh đến lối vào: “Nào, nhanh lên! Vào bên trong núi!”

Bốn đứa nhóc, có Max và Khan dẫn đường, nhảy tót qua giữa hai con quái vật đang điên tiết.

Chúng chạy đến lối vào.

Bây giờ thì chúng đã vào thế giới bên trong của núi lửa.

NĂM

Khói và ảo ảnh

Chúng chạy thật nhanh qua lối vào tối tăm và thấy mình đang ở trong một cái động khổng lồ. Một hồ nham thạch hắt ánh sáng đỏ rực lên những bức vách xung quanh.

“Phù! Ở đây khét quá!”, Neal vừa nói vừa đi chầm chậm sau Eric và Keeah. “Nghe giống như mùi trong cái lò nướng pizza bằng gạch ở nhà mình”.

“Chỉ thiếu mùi bánh pizza”, Eric tiếp lời.

“Sparr là chuyên gia đốt phá. Ta mong có dịp trả thù hắn, hắn đã phá tan một ngôi làng của ta”, Khan nói.

Julie rùng mình: “Mấy bồ nè, chẳng ai đi vào núi lửa. Mong là tụi mình có đường trở ra”.

“Không sao đâu, miễn là tụi mình phải cẩn thận. Việc đâu tiên bây giờ là tụi mình sẽ đi hướng nào đây?”, Keeah nói.

Bọn chúng đang ở trong một hang động tối tăm và sắc mùi khói nhưng trống rỗng. Trong ánh sáng đỏ lấp loè cả nhóm nhìn thấy một lối nhỏ gồ ghề dưới một tảng đá lớn.

Lối nhỏ đó uốn lượn vào sâu trong lòng đất.

Eric biết lối đi đó sẽ dẫn đến đâu.

Nó không rõ *tại sao* mà nó biết, nhưng nó biết.

Lối đó sẽ dẫn vào trung tâm núi lửa.

Nó nói: “Tụi mình hãy đi xuống theo lối mòn đó. Mình có cảm giác đó là nơi mà Sparr để Mắt Đỏ. Xuống chỗ kia kia”.

“Sao bồ biết?”, Julie thắc mắc.

Keeah trả lời thay cho Eric: “Vì trung tâm sẽ là nơi kinh khủng nhất, không ai tưởng tượng nổi. Và Sparr sẽ sắp đặt làm sao cho thật khó để tìm ra Mắt”.

Max đồng tình: “Và sẽ còn khó hơn nữa, nếu hắn biết tụi mình ở đây”.

Eric tự hỏi không biết sẽ mất bao lâu để Sparr phát hiện ra bọn chúng đang lục lọi cơ ngơi bí mật của hắn. Và rồi hắn sẽ phản ứng như thế nào.

Khan đánh hơi rồi phán: “Lối này đầy nguy hiểm đây. Đi tiếp nào”.

Cả nhóm bắt đầu đi xuống theo một lối nhỏ quanh co. Nó dẫn xuống một tầng đất sâu hơn, ngang qua những hồ nham thạch nóng bỏng, bong bóng và hơi nóng thoát ra ầm ĩ.

Cả bọn hết sức im lặng.

“Những tảng đá ngày càng nóng lên. Cứ đi như vậy hoài, làm sao biết chừng nào đến trung tâm?”, Max nói khi đang bò trên vách tường lởm chởm đá.

“Đây là nơi chứa nham thạch mà”, Neal nói.

“Khịt!”, Julie đánh hơi. “Có mùi gì đó khét khét!”

Neal nhìn xuống chân: “Giày mình đang cháy! Qui thật! Bây giờ mình biết giấc mơ của mình từ đâu ra rồi!”. Nó giậm chân để dập tắt lửa. “Ui da, đau quá!”

Eric nói: “Suyt, coi chừng bọn Ninn. Im lặng nào!”

Bọn trẻ trượt xuống một tầng sâu hơn nữa.

Không khí trở nên nóng hơn, khói nhiều hơn, khó thở hơn. Keeah ngưng lại. Nhỏ giơ tay chỉ và nói thật khẽ: “Có một cái hốc ở phía trước. Có vật gì đó đang di chuyển. Mình thấy một cái bóng...”.

Bất thình lình, một bóng người bước ra khỏi cái hốc.

“Lính canh đâu, bắt lấy bọn chúng!”, một người đàn ông gằn giọng. Đó chính là Đại Vương Sparr!

“Quoa!”, Neal thở dốc. “Chạy ra khỏi đây thôi!”

Mọi người chạy trở lại lối mòn, nhưng Julie đứng im. Nhỏ như bất động trong giây lát.

“Lính canh, bắt lấy bọn chúng cho ta!”, gã phù thủy lặp lại, vẫn cái giọng trầm, âm vang đó.

Eric chạy lại chửi Julie: “Julie, chạy thôi! Sparr là tên đồ tể! Có cần mình lôi bồ đi không?”

“Đợi một chút đã”, Julie đáp.

“Đợi? Bồ tính đợi tụi Ninn đến tóm hết cả bọn hay sao? Đi nào!”, Eric như gào lên.

Nhưng Julie chẳng nhúc nhích. Vài tích tắc trôi qua nhưng chẳng có tiếng bước chân. Cũng chẳng có bàn tay móng vuốt nào chộp lấy bọn trẻ.

Ngược lại, Sparr quay lưng, bước trở lại vào trong hốc. Hắn ta nửa trông như chậm vào vách hang, nửa trông như đi xuyên qua.

“Thấy chưa? Không phải là hắn...”, Julie lầm bẩm.

“Tụi mình sẽ bị bắt hết, cả hai người luôn!”, Max la to khi chạy lướt qua Eric và Julie để bắt kịp những người kia.

Julie cười phá lên: “Không đâu, bạn nhìn kia. Đó không phải là Sparr. Ý mình là đó không phải Sparr thiệt. Đó chỉ là... mình không biết nói sao... nhưng giống như kỹ xảo hay gì đó”.

Bóng người lại bước ra khỏi bóng tối, mắt không hề chớp. Neal co rúm người lo lắng nhìn hai người bạn của mình.

“Lính canh đâu, bắt lấy bọn chúng!”, Sparr lặp lại.

“À há! Tôi thì không nghĩ vậy đâu, thưa ngài Sparr!”, Rồi Julie chạy tới trước, dùng tay vỗ vào người tên phù thủy. Tay cô bé đi xuyên qua hắn.

Rồi Julie chạy tới trước, dùng tay vỗ vào người tên phù thủy.
Tay cô bé đi xuyên qua hắn.

“Quoa!”, Neal thì thầm.

“Hiểu ý mình chưa?”, Julie hỏi.

Keeah gật đầu: “Có lẽ Sparr đã làm một hình nhân thế mạng vì viên ngọc đã đốt trúng hắn. Sparr thiệt bây giờ chắc đang bị thương”.

“Chắc đây chỉ là những ảnh áo”, Eric nói.

“Quái thiệt! Hắn ta là Sparr, nhưng là đồ giả”, Neal vừa nói vừa đi một vòng quanh hình nhân.

“À, nhưng bọn này thì không!”, Max bất ngờ réo.

Người nhện chỉ tay về phía hai tên lính Ninn mặt đỏ khồng lồ. Chúng đi rầm rập theo lối mòn, tiến đến bọn trẻ.

“Tôi nghe hình như có mùi gì té lắm đây”, Khan khịt mũi, rồi bỏ chạy.

Hai tên Ninn làm bầm và rít lên.

Chúng rút những cây kiếm rất to ra.

“BẮT LẤY BỌN CHÚNG!”, bọn Ninn la lên.

SÁU

Mụ phù thủy vẩy cá

“Bắt mấy đứa nhỏ trước!”, bọn Ninn la lên. “Rồi tới lượt tên Quốc Vương Lumpy tím luôn!”

Bọn trẻ bắn xuống lối đi, nhanh như hỏa tiễn.

Bọn chúng chạy bỗng vào cái động đầu tiên mà chúng thấy.

Hai tên Ninn không thấy chúng. Chúng chạy rầm rập xuôi theo hành lang.

Eric thở phào nhẹ nhõm. Rồi cu cậu đưa mắt nhìn quanh: “Ủa... ai chọn cái động này vậy?”

“Bồ chử ai!”, Neal đáp.

Thay vì là một cái động nóng bức, đỏ rực, thì đây lại là một cái động có màu xanh da trời. Một làn gió mát thoảng qua.

Ở giữa là một hồ nước rất rộng, trong xanh không thể tả.

Mặt hồ lấp lánh, sáng óng ánh như gương.

“Quoa!”, Julie đi vòng quanh hồ và thốt lên. “Mình đã đến nơi này trong mơ! Mình đã thấy nơi này rồi!”

“Bạn nghĩ đây là nước bình thường?”, Eric hỏi.

“Mình thấy không có gì nguy hiểm”, Neal nói.

“Ta thì chẳng thích chút nào”, Khan lầm bẩm.

Keeah bước lại gần hơn: “Để mình coi nào”.

Keeah có nói với bọn trẻ là nhở có phép. Nhưng tụi nó chẳng biết nhở sẽ làm được gì.

“Coi chừng đó. Đừng quên đây là Kano. Sào huyệt của Sparr đó”, Eric nói.

Keeah tiến lại nguồn nước.

Bất ngờ, có cái gì đó, da có vảy, lượn từ một góc hồ về phía cô bé.

“Coi chừng!”, Julie la lớn. “Thủy quái đó!”

Keeah giật lùi lại khỏi mép nước.

Một cái đuôi dài màu xanh lá cây, có vẩy, toé nước chui lên. Rồi đập xuống mặt hồ thật mạnh, vài giây sau, một cái đầu nổi lên khỏi mặt nước.

Đó là cái đầu của một người phụ nữ!

“Một nhân ngư!”, Eric thì thầm.

Da người cá trắng toát, môi thì đen. Mụ có mái tóc dài, ướt, màu xanh lá cây. Vai mụ sẫm màu và có vảy. Mụ nheo đôi mắt màu xanh dương đậm nhìn kỹ từng đứa trẻ.

*Da người cá trắng toát, môi thì đen.
Mụ có mái tóc dài, ướt, màu xanh lá cây.
Vai mụ sẫm màu và có vảy.*

“Không. Không phải nhân ngữ”, Max nói.
Người phụ nữ cất tiếng: “Các người...
là... ai?”

Giọng mụ ta nghe kỳ quái và xa xăm.

Nghe như phát ra từ mọi ngóc ngách
trong hang. Từng chữ một được những
vách đá vang dội.

Keeah đưa mắt nhìn những người bạn
của mình, rồi quay sang người phụ nữ:
“À... chúng tôi... ta là Keeah, công chúa
Droon. Và đây là những người bạn của ta”.

Mắt người phụ nữ bất động: “Những
người từ Thế Giới Bên Trên đây mà. Ta đã
nghe Sparr nói về các người”.

Julie giật bắn người: “Hắn đã nói gì về
bọn tôi? Đại Vương Sparr biết gì về tụi tôi?”

Nhưng người phụ nữ không trả lời, mụ
quay sang Keeah: “Ngươi đến đây vì Mắt
Đỏ Bình Minh”.

Eric nhảy lên: “Sao mà bà biết được?”

“Ta là Demither”, người phụ nữ đáp.
“Có người gọi ta là phù thủy. Ta biết
nhiều thứ”.

Bất ngờ, cái đuôi nhọn của nhân ngư
vút lên. Nước bắn rào rào lên vách hang.

“Ta có nghe về bà”, Max lắp bắp. “Sư
phụ ta, Galen, có kể cho ta nghe về những
hành động xấu xa của bà”.

“Có những kẻ chọn làm điều xấu”, mụ
phù thủy đáp. “Nhưng cũng có những
kẻ buộc phải làm điều xấu!” Demither
nghiến răng rồi lặn lại xuống hố.

“Chuyện này kỳ lạ thiệt. Bà ta có vẻ
như đang đau khổ hay đại loại là vậy”,
Eric nhận xét.

“Tôi thì chẳng tin mụ ta chút nào”,
Max đáp.

Raàaò! Demither lại ngoi lên. “Mắt
ở trong Căn Phòng Lửa!”, mụ ta nhắm
nghiền mắt và rên rỉ. “Hãy băng qua Cầu
Băng, sẽ tìm được”.

Keeah bước tới bên hồ: “Nếu bà biết nhiều thứ, hãy cho ta biết mẫu hậu ta đã chết như thế nào...”

“Mẹ ngươi vẫn còn sống!”, mụ phù thủy đanh giọng. “Như ta đây, bà ta bị nguyền, trong một nơi giam cầm!”

Keeah hổn hển: “Giam cầm! Mẫu hậu ở trong núi lửa?”

“Không phải ở đây... ở khắp nơi!”, mụ phù thủy đáp lời. “Hãy tìm bà ta. Hãy giúp bà ấy... vì chưa ai từng giúp ta!”

BÁY

Quái vật đáng sợ

Bốn đứa trẻ nhìn chăm chăm Demither.

“Vậy ra, đó là sự thật!”, Keeah reo lên.
“Mẫu hậu mình vẫn còn sống. Mình biết
mẫu hậu mình vẫn còn sống mà! Mình
biết mà!”

“Tại sao bà lại giúp chúng tôi? Không
phải bà cùng phe với tên Sparr sao?”, Eric
hỏi mụ phù thủy.

“Cùng phe?”, mụ phù thủy rít lên. Mụ gio mười cái chân lên trời. Lớp da có vảy của mụ cạ vào nhau kêu rột rột và thân hình mụ xoắn lại khi mụ uốn mình lên phía trần hang. “Ta... không... cùng... phe... với... ai... hết!”

“Khoan đã, ta muốn biết...”, Keeah nài xin.

Nhưng thân hình đầy vảy của mụ phù thủy đã tuột xuống lòng hồ tối đen không một vết tích. Nước sục sôi ầm ĩ khi mụ lặn sâu xuống hồ.

Sau đó, mặt hồ trở lại yên tĩnh.

Demither đã đi.

Những đứa trẻ nhìn nhau một hồi lâu.

“Có vẻ như tên Sparr đã ép buộc bà ta làm những điều xấu. Hình như hắn đã giáng một lời nguyền lên mẹ bạn đó Keeah”, cuối cùng thì Julie cũng cất tiếng.

“Tôi không tin chút nào. Demither có thể đã dựng lên mọi chuyện!”, Max nói.

Keeah dõi mắt nhìn mặt hồ: “Tụi mình cần Mắt”.

“Mắt chắc làm được nhiều chuyện phi thường lắm hả?”, Eric hỏi cô bé. “Nó có thể, giống như là, làm lành vết thương được không?”

Keeah gật đầu: “Có lần thầy Galen nói với mình rằng viên ngọc đó sẽ tuân theo ý của chủ nhân nó”.

“Đã thiệt. Ước gì con chó của mình cũng được như vậy”, Neal tự nhủ.

Khan lên tiếng: “Nhưng nó cũng rất nguy hiểm. Năng lực của nó thậm chí đã làm Sparr bị thương”.

Eric quay say Keeah: “Bằng mọi giá, tụi này sẽ lấy lại Mắt cho bạn. Tụi mình sẽ làm điều đó, mình xin hứa...”

Nó chưa kịp nói hết lời.

Rầm, rầm! Những bước chân nặng nề đang hối hả chạy về phía cái động xanh dương từ lối mòn bên ngoài.

“Nhanh lên thôi, nếu không, tụi mình sẽ bị bắt hết!”, Julie la lên. Nhỏ và Neal lùi nhanh ra ngoài, Max và Khan cũng đua theo sát nút. Nhưng Eric và Keeah thì không.

“Đằng sau mấy tảng đá kia, nhanh nào!”, Eric nói với cô bé.

Cả hai nhảy ra sau một đống đá ngay lối vào động.

Khoảng một chục tên Ninn bước vào. Có một con quái vật đen đúa, kỳ quái, bò theo bọn chúng. Nó gầm gừ như đe dọa bọn Ninn đang sợ chết khiếp.

Con vật ngừng lại ngay bờ hồ.

“Đó là con gì vậy?”, Eric khẽ hỏi Keeah.

Công chúa lắc đầu: “Mình cũng không biết”.

Con quái vật tru lên the thé, có vẻ như nó đang bị thương.

Trong ánh sáng lờ mờ, Eric có thể nhìn thấy con quái vật có bốn chân rất to, móng sắc và mình nó thì rất dài.

Da nó đen và nhăn nhúm từ cái đầu rất to cho đến tận cái đuôi dài có mấu nhọn ngay cuối đuôi.

Trên đỉnh đầu nó chìa ra mấy lớp tai nhọn, to như tai doi.

Eric muốn nôn mửa khi nhìn con vật gớm ghiếc. Nó nép lại: “Thiệt là một con quái vật kỳ dị và khủng khiếp”.

“Hay nó là vũ khí bí mật của Sparr?”, Keeah hỏi lại.

Eric phải vất vả lăm mới nuốt mó thức ăn sắp trào ra xuống bụng: “Có lẽ đây là bí mật của hắn. Bí mật trong giấc mơ của mình. Bí mật mà Sparr tưởng là mình đã biết: Hắn nuôi một con quái vật làm thú cưng!”

Bất ngờ, con quái vật chạy nhanh về phía bờ hồ. Nó bắt đầu xì xụp uống nước hồ.

“Ra ngoài ngay thôi. Coi chừng nó quay lại và thấy tụi mình!”, Keeah nói thật khẽ.

Eric run rẩy: “Coi kìa...”

Bất ngờ, con quái vật chạy nhanh về phía bờ hồ.
Nó bắt đầu xì xụp uống nước hồ.

Chúng nhìn con quái vật uống không
ngừng nghỉ.

Eric quay sang nhìn Keeah. Nhỏ nhìn nó.

Rồi cả hai nhìn lại con vật.

Mắt chúng mở to vì ngạc nhiên quá đỗi.

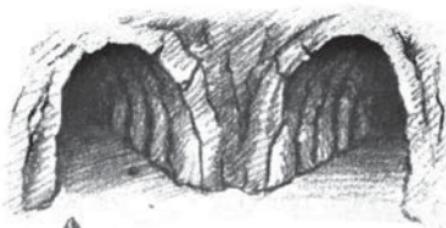
“Không! Không... thể... nào...!”, Eric
thở hổn hển.

TÁM

Bí mật của Sparr

Trong lúc con quái vật đang uống nước hồ, nó bắt đầu biến đổi. Lớp da tối, lốm đốm như biến mất đi. Từng chút một, mấy cái chân đầy móng sắc của nó thu lại. Hai chân trước trở thành bàn tay, hai chân sau trở thành đôi chân như người.

Lớp da tái xanh, trơn láng hình thành trên đỉnh đầu.

Tay, chân của con vật bắt đầu dài ra.

Bất chợt, con vật đứng thẳng lên. Như một con người.

Phần còn sót lại của con quái vật là hai cái vây nhọn hoắt nằm ở sau hai tai.

Eric như ngừng thở: “Quái thật!”

Người đó giơ hai cánh tay lực lưỡng của hắn lên trời.

Một tiếng cười rùng rợn, sâu thẳm vang động khắp hang.

Dó chính là Đại Vương Sparr!

Eric và Keeah nín thở, rón rén trốn ra khỏi động và chạy thật nhanh xuống lối mòn.

“Thiệt không thể tin được!”, Eric thì thầm. “Sparr là một con quái vật! Một con vật! Một quái thú kinh dị!”

Keeah rùng mình: “Bạn có nhớ Khan đã nói gì với tụi mình không? Mắt Đỏ Bình Minh đã đốt trúng Sparr. Đây chắc là hậu quả. Có lẽ nó làm cho hắn trở nên như vậy”.

“Đúng vậy, và hắn phải uống nước hồ để giữ lại hình dáng người. Bởi vì nếu không, hắn sẽ biến thành... *con vật* này! Có lẽ đó chính là bí mật của hắn! Y như trong giấc mơ của mình!”

Julie, Neal, Max và Khan chạy về phía bọn chúng.

“Mấy bồ có sao không vậy?”, Julie hỏi.

“Mấy bồ sẽ không tin nổi tụi mình đã thấy gì đâu! Có một...”, Keeah nói.

Nhưng nhỏ chẳng nói được tiếp nữa.

Đại Vương Sparr bước ra từ trong bóng tối.

“Bọn Ninn đâu! Tụi nó ở đây!”, gã phù thủy nói như gầm. Mắt hắn sáng lên nhìn bọn trẻ.

Neal cười phá lên, khoái chí: “Ồ, coi nè, Ngài Hiệu Ứng Đặc Biệt lại trở lại. Mấy bồ nè, để mình xử lý hắn cho”.

“Neal, đừng!” Eric thốt lên.

Neal giò hai tay ra sau tai, vãy vãy như đó là hai cái mang: “Đồ Sparr dởm! Sparr dởm!”

Nó chạy lại gần tên phù thủy, đứng ngay trước mặt hắn, rồi giơ nắm đấm lên: “Bây giờ, ta sẽ cho ngươi một cú xuyên qua cái xác giả của ngươi đây!”

“Neal, đừng!”, Keeah kêu lên. “Đó thật là...”

Pháp! Cú đánh của Neal bị giữ lại trong tay Sparr.

Neal nhăn mặt: “Đúng ra là phải xuyên qua chứ?”. Rồi cu cậu quay sang Julie: “Chỉ có bồ mới đánh xuyên qua được thôi”.

“Neal...”, Julie nói.

Neal lại thoi Sparr thêm một cú nữa. *Pháp!*

“Ồ, mình hiểu ra rồi. Ui da!”, Neal rên khẽ.

“BỌN NINN ĐÂU!”, tên phù thủy gân cổ la lớn. Những tên lính mặt đỏ xuất hiện khắp hành lang.

"Neal, dừng!", Keeah kêu lên. "Đó thật là..."

Bọn trẻ đã bị bao vây.

Mắt Keeah bắn lên tia nhìn giận dữ: “Tụi ta đã biết điều bí mật của ngươi rồi, tên Sparr kia. Ngươi là một con quái vật!”

“Một con quái vật gom ghiếc! Còn gom ghiếc hơn ngươi bây giờ nhiều. Mà như vậy là cũng đủ gom ghiếc lắm rồi!”, Eric tiếp lời.

Mỗi tên phù thủy uốn cong lại như gầm gù. Mắt hắn tối sầm lại. Hai cái vây tía của hắn cũng uốn cong lại.

“Giờ thì mày đừng hòng ra khỏi đây!”, hắn nói. Cánh tay cơ bắp của hắn giữ chặt lấy vai Neal.

Neal kêu lên thất thanh: “Vì ta đã nhại hai cái tai của ngươi phải không? Ngươi không thích như vậy chứ gì?”

“Hãy để bạn ta yên!”, Eric la lên. Nó phóng đến, dùng hết sức giật lên chân tên Sparr.

“Aahhhh!”. Tên phù thủy liền buông Neal ra.

“Ta đánh hơi thấy có lối thoát bên này!”, Khan la to.

Nhóm sáu người bạn chạy bắn xuống theo lối mòn hẹp. Bọn chúng vẫn đang đi sâu thêm vào trong núi lửa.

Sparr cũng lao theo ngay sau bọn trẻ. Hắn bay như một viên đạn, lao bổ theo vào những đường hầm, miệng hắn kêu lên thứ tiếng lạ: “*Selam! Ala! Kwitt!*”

“Ngươi cũng vậy!”, Julie đáp trả.

Eric và Keeah dẫn đầu, len lỏi qua những lối mòn quanh co.

Bất thình lình, lối mòn rẽ thành hai hướng. Trước mặt chúng là hai đường hầm. Bên nào cũng tối thui.

“Trái! Quẹo trái!”, Keeah la lên.

Eric thoảng nhìn tay nó. Nó không quyết định được. *Trái hả? Bên trái!* Nó vẫn đang chạy về phía hai đường hầm. Nó tăng tốc.

“Nhanh lên!”, công chúa hô to.

Phải? Trái! Hả? Vớ vẩn thiệt! Khói mù mịt và tối như vậy, nó còn không thấy đường nữa là!

Eric chọn đại một hang tối, ráng hết sức chạy thật nhanh. Nó muốn tránh Sparr càng xa càng tốt. Nó đã khám phá ra bí mật của hắn.

Nhưng bây giờ tiếng ồn sôi sục xung quanh nó.

Tiếng xì hơi, tiếng nổ lóc bóc. Tiếng rầm rập, tiếng ầm ì. Eric lén ngoái lại sau lưng.

Tối thui. Nó chẳng thấy Keeah ở đâu hết.

Nó chạy chậm lại, rồi dừng hắn: “Mấy bồ phải không? Có phải mấy bồ đang ở trong bóng tối phải không? Trời ơi, có ai đó lên tiếng giùm cái!”

Chẳng có tiếng trả lời.

Nó lấy hết hơi: “Sp... Sparr hả? Đừng trả lời nha...”

Cũng chẳng có tiếng trả lời. Bóng tối bao trùm Eric.

Nó chẳng biết đâu là trước, đâu là sau.
Đâu là trái, đâu là phải. Đâu là trên, đâu
là dưới.

“Mình đang ở đâu đây?”, nó thở hồng hộc.

Phụt..... xèo! Một tia nham thạch bất
ngờ bắn lên từ nền đất núi lửa. Nó soi sáng
một mảng tường của một vòm hang rất
rộng. Những tia nham thạch đỏ rực sặc
mùi khói xì xèo và nổ lóc bóc, bắn về một
góc xa của hang.

“Một cái hồ!”, Eric kinh ngạc. “Một hồ
nham thạch!”

Nó biết mình đang ở đâu.

Nó đã tìm ra.

Căn Phòng Lửa.

CHÍN

Vòi phun nguy hiểm

Phuuuut!! Một cột lửa lại phun lên.
Nó xuất phát từ một vòi phun lợt lùng
nằm trên mõ đất nhỏ giữa hồ. Vòi phun
được tạo thành bởi dung nham đông cứng,
lởm chởm.

Eric thấy một thứ gì đó.

Gần đỉnh của vòi phun, không bị những
tia lửa bắn trúng, là một vòm thủy tinh.

Trong vòm có một vật màu đen rất lạ.

Một găng tay sắt có đính một viên ngọc đỏ.
 “Mắt Bình Minh!”, Eric tự nhủ. “Y như lời bà Demither”.

Nhưng cái vòi phun nằm ngay giữa hồ dung nham nóng bỏng, sôi réo rắt. Chỉ cần bước tới một bước, chắc chắn Eric sẽ trở thành heo quay ngay tức thì. Rồi thì nó nhớ lại lời Demither đã dặn.

Băng qua Cầu Băng.

Eric đi vòng theo bờ hồ dung nham. Có một chỗ mà bề mặt dung nham trông rất khác.

Nó không chuyển động như dung nham ở những chỗ khác. Eric cúi người nhìn vào chỗ đó rồi nhìn lên đỉnh vòi phun.

Có một dải trong suốt rất mỏng vắt ngang bề mặt lớp dung nham nóng bỏng. Trông giống như một dải kính trong suốt, bắc từ bờ tới mô đất giữa hồ.

“Cầu Băng!”, nó reo lên.

Cẩn thận, nó đặt chân lên cây cầu. Chân nó được đỡ lại. Nó bước thêm một bước.

Nó có cảm giác như người đi trên dây.
Nhưng nó vẫn bước tới.

Chẳng mấy chốc nó đã đi được nửa đường. Chỉ còn nửa đường nữa là đến mô đất giữa hồ. Chỉ còn bấy nhiêu là đến cái vòi phun. Đến Mắt!

Xèèòoo! Cái vòi phun phun trào, một tảng đá bị nung chảy. Một tia lửa bắn lên trần rồi rơi lại xuống mặt hồ khổng lồ.

Chùm! Những mảnh đá vỡ vụn rơi xuống mặt hồ xung quanh cậu bé.

Nhưng Eric vẫn tiến tới. Nó không thể quay lại, chừng nào nó chưa lấy được vật mà cả bọn đang tìm.

“Mình phải ngăn Đại Vương Sparr lại”, nó quyết tâm.

Phuuut! Cái vòi lại nổ thêm một lần nữa. Xèèòoo!

Eric ước chừng thời gian cho đợt phun trào kế tiếp: “Một... hai... ba... bốn...”

Phuuut! Xèèòoo!

“Bốn giây”, Eric nhủ thầm. Nó hít một hơi dài, rồi chạy đến cuối cây cầu, nó phóng

người, nhảy, và hạ xuống chính xác ngay chân vòi phun.

Một giây...

Chỉ hai bước lẹ làng, nó đã ở ngay đỉnh vòi phun. Dùng một cục đá, nó đập bể lớp vòm bằng thủy tinh và tóm lấy cái găng tay đen.

Hai giây...

Nó nhảy xuống chân vòi phun. Nhưng đá dưới chân nó có một lớp tro mỏng. Giày của nó bị trượt. Nó ráng giữ thăng bằng. Nó té xuống đất: "Uiii!"

Ba giây...

Keng! Cái găng rơi ra khỏi tay nó.

"Không!", Eric la lên. Nó loay hoay tìm cái găng tay. Những ngón tay của nó sờ soạng.

Bốn giây!

Phuuyut! Những tảng đá nóng chảy bắn tung từ vòi phun lên trần. Rồi bắt đầu rơi xuống.

Eric chộp lấy cái găng tay và đeo vào.

Những tảng đá lửa có vẻ như đang nhắm xuống nó.

“Khôôôông!”, nó gào lên, giơ tay đỗ những viên đá đỏ lửa.

Bất thình lình, Mắt Bình Minh bắt đầu toả sáng.

Bùm! Bùm! Bùm! Những tia sáng đỏ bắn ra từ những đầu ngón tay của găng tay. Những tảng đá nóng chảy tan vỡ trong không trung. Từng mảnh một những mảnh đá nóng chảy nổ tan tành.

Tay Eric trở nên bất thường. Cậu nhóc không thể kiểm soát được Mắt. Nó thổi tung hết tất cả mọi thứ.

Rầm! Rầm! Cái vòi phun vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh.

“Quoaa!”, Eric la lên. *“Găng tay, ngưng lại nào! Mắt, ngừng lại đi!”*

Nhưng Mắt Đỏ Bình Minh vẫn không dừng. Eric cố hết sức nhấc chân chạy lên cây cầu băng. Rồi thì, Mắt kéo tay nó vòng vòng, đánh tan cầu băng! *Bùm... Rầm!*

Nó đỗ vật lên bờ, vừa kịp lúc cây cầu bị phá tan thành hàng ngàn mảnh vụn.

Vách hang bắt đầu rung chuyển. Mặt đất trong núi lửa chao đảo. Hồ dung nham động mạnh. Sóng bắn tung lên.

“Ôi, trời!”, nó hổn hển, ráng sức bò ra xa. “Mình đã khởi động cái gì đó! Và mọi chuyện đang trở nên rất xấu!”

“Eric！”, có ai đó la to.

Nó quay lại. Đó là Keeah, nhỏ đang chạy vào trong động. Sau nhỏ là Julie, Neal, Khan và Max.

“Mình đã lấy được Mắt！”, Eric reo lên cho cả bọn biết. “Nhưng mình không kiểm soát được nó！”

Rầm! Rầm! Găng tay làm những bức tường sau lưng lũ bạn nó vỡ vụn.

“Tui mình biết rồi！”, Keeah la lên. Nhỏ chạy lại và cầm lấy tay Eric. Bất ngờ, găng tay ngưng lại. Cứ như là có một nguồn năng lực đã truyền từ tay Keeah qua tay nó.

Neal, Julie, Max và Khan đưa tay nắm lấy tay Keeah và Eric.
Keeah tập trung găng tay hướng về một bức tường ở xa.

“Hay lắm, Eric!”, Julie reo mừng. “Bồ
đã hoàn thành nhiệm vụ!”

“Bây giờ chưa phải lúc chúc mừng. Đại
Vương Sparr sắp đến đây rồi!”, Max léo nhéo.

“Hãy cầm lấy tay Eric!”, Keeah la lớn.

Neal, Julie, Max và Khan đưa tay nắm
lấy tay Keeah và Eric. Keeah tập trung gắng
tay hướng về một bức tường ở xa.

BUÙM! Mắt bắn một lỗ xuyên qua vách
núi lửa. Ánh sáng mặt trời chiếu xuyên
qua cái lỗ.

Năng lực của Mắt nhắc bọn trẻ lên khỏi
mặt đất. Nó bắn chúng qua hành lang đá
như một quả tên lửa.

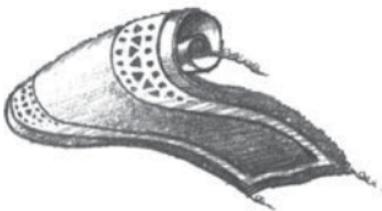
“Ta sẽ theo các ngươi... đến muôn đời!”,
Đại Vương Sparr la lên, hắn phóng vào
động vừa lúc những bức vách màu đen
của núi lửa đổ ập xuống.

MUỜI

Lối về

“Quoaaa!”, Eric thét vang khi sáu người bạn đang tụm thành một búi, bay với một tốc độ chóng mặt ra khỏi núi lửa.

Ngay lúc đó... saaaqaqattt!

Bọn trẻ va vào một bức tường. May sao, đó là một bức tường mềm. Đó là một bức tường cát - một đụn cát.

“Tui mình ra ngoài rồi!”, Julie reo mừng.
“Là lá la!”

“Chúng đây rồi!”, một giọng nói cất lên. Galen chạy nhanh lại bọn chúng. Phía sau ông, bọn Lumpy cũng vừa cột lũ quái vật phun lửa thành một núi.

“Biết mà. Sư phụ mình vẫn an toàn!”, Max ríu rít.

“Tụi con lấy được Mắt rồi!”, Keeah la to.

Mắt Galen sáng lên: “Những người bạn nhỏ của ta, các cháu làm tốt lắm!”. Rồi, rất cẩn thận, ông đón lấy cái găng tay từ tay Eric. Ông đỡ bằng cả hai tay, nhẹ nhàng đặt nó vào một chiếc hộp bằng vàng rồi bỏ hộp vào cái túi đeo bên lưng con Leep.

“Chúng ta phải rời khỏi Kano thật nhanh. Keeah, tàu của phụ vương con đang chò ở bờ biển. Cầu thang dẫn lên Thế Giới Bên Trên cũng đang hiện ra ở đó. Max, lại đây với ta. Nhanh lên, mọi người! Nhanh lên!”, vị phù thủy giục.

Max nhảy lên đầu con Leep ngồi: “Tụi mình phải đi hướng Tây! Một câu đố cổ

có nói rằng: không thể thấy được nó ở nơi nó hiện hữu!"

Eric thở dài: "Lại một câu đố nữa à? Ở Droon này chẳng có cái gì là dễ dàng hay sao?"

"Có cái này dễ dàng đây...", Khan nói. *Phạch!* Ông tung một cái gì đó khá nặng ra trên cát. "...Một tấm thảm Pasha".

"Một tấm thảm bay!", Julie reo lên.

"Một phương tiện tẩu thoát hữu hiệu!", Neal thêm vào.

"Tốt hơn hết là mọi người hãy đi ngay. Groggle... rất nhiều. Chúng đang đến rất nhanh!", Khan la lớn khi đánh hơi màn không khí dày đặc khói.

Khoảng một chục tên Ninn đang cưỡi trên lưng những con thằn lằn bay xấu xí được gọi là groggle, xuất hiện sau làn khói. Những đôi cánh khổng lồ giang rộng làm tối sầm bầu trời vốn đã âm u.

Kéc! Kéc! Những con groggle kêu inh ỏi.

“Để xem bọn cắc ké này bay nhanh cỡ nào. Mọi người, lên thảm Pasha nào. Rồi chưa?... Bay!”, Julie hô.

Veeèèòòoo! Tấm thảm nhấc mình đón gió rồi bay vút khỏi núi lửa. Khi thấy ông Galen, Max, Khan và bọn gối Lumpy đã an toàn tháo chạy, Julie giật mạnh mép thảm, chiếc thảm vụt bay trên những đụn cát.

Nhưng lũ groggle bay cũng nhanh không kém. Chúng rượt bọn trẻ sát nút, mỗi lúc một gần hơn.

Eric quan sát sa mạc bên dưới. Có một tảng đá nằm cho vơ ở giữa những đụn cát. Tảng đá rất to, cao, mọc dựng đứng giữa sa mạc bằng phẳng.

“Coi chừng tảng đá đó!”, Keeah nói.

Neal tán thành: “Đúng vậy, không ai trong tụi mình muốn tan xác với tảng đá đó đâu!”

“Đúng rồi...”, Eric đồng tình. Rồi cu cậu lắc đầu: “Không, hãy nhầm vào nó! Câu đố

nói rằng lối ra sẽ không thể thấy được ở nơi nó hiện hữu. Vậy lối ra sẽ là *đi xuyên qua tảng đá!*"

"Bồ có chắc không đó?", Julie hỏi lại.

"Tin mình đi!", Eric đáp.

Kéc! Lũ groggle đã đến sát phía sau chúng.

Tảng đá bây giờ chắn ngang ngay trước mặt bọn trẻ.

"Nó trông cứng chắc quá!", Neal la lên, rồi nhắm mắt, ghì chặt tấm thảm. "Hi vọng là bồ nói đúng!"

Xung quanh tảng đá là bầu trời bao la, trải rộng ngút tầm mắt. Bọn trẻ vẫn nhắm tảng đá mà lao xuống.

Cả bọn bay... vào *trong* tảng đá.

Vuuút! Trong tích tắc tấm thảm chạm tảng đá, tảng đá mở ra. Đồng thời, không gian chung quanh trở thành đá cứng.

"Aaaaa!!!", bọn Ninn la lên. Những con groggle của chúng chao đảo né, xém đâm vào bức tường đá.

“Hu-ra!”, Eric vẫn giữ chặt tấm thảm khi nó lướt vào thế giới đây cỏ cây, sông suối và thảo nguyên.

Bầu không khí thì trong lành, thoáng đãng. Hương vị rất dễ chịu.

“Tụi mình thoát khỏi Kano rồi!”, Keeah nói, chỉ tay ra phía xa. “Và đang đến gần bờ biển”.

Vài phút sau đó, cả bọn đáp xuống một bờ biển cát. Biển xanh lăn tăn gọn sóng đến tít chân trời.

Và, cũng gần đó, chiếc cầu thang trở về nhà Eric đang chiếu sáng, nó lơ lửng cách mặt đất một tấc.

Một con tàu gỗ đồ sộ yên lành thả neo trong một vịnh nhỏ. Nó có những cánh buồm màu trắng sọc hồng và một ống khói màu xanh dương. Từ một điểm ngay mũi tàu, thân tàu uốn cong, xuôi đến hai cái cánh ở hai bên mạn tàu.

“Ngày hôm nay, chúng ta đã thắng. Chúng ta đã biết rằng tên Sparr là thứ gì đó như một con quái vật”, Keeah nói.

“Thỉnh thoảng hắn sẽ hiện nguyên hình. Và hắn cần phải uống nước từ hồ phù thủy”, Eric tiếp lời.

“Lạ thật. Làm sao mà những giấc mơ của tụi mình lại trở thành sự thật?...”, Neal thắc mắc.

Eric lắc đầu: “Mình dám chắc là Droon vẫn còn nhiều bí mật mà tụi mình chưa biết”.

“Như câu chuyện về mụ phù thủy Demither. Bà ta cũng rất lạ. Một câu chuyện buồn!”, Julie thêm.

Keeah hít một hơi dài, rồi mỉm cười khoan khoái: “Bà ta nói mẫu hậu mình vẫn còn sống. Nếu quả đó là sự thật, mình sẽ tìm ra mẫu hậu, và giải thoát cho mẫu hậu”.

“Tụi mình sẽ giúp bạn. Tụi mình sẽ trở lại đây sớm thôi!”, Eric nói.

“Chắc chắn rồi. Mình cũng vậy!”, Neal nói.

“Tụi mình sẽ trở lại!”, Julie thêm vào.

Khi bọn trẻ bước lên chiếc thang thần, có tiếng một con pilka hí vang đằng sau. *Hiiiiii!*

Chúng quay lại, Galen, Max và Khan đang chạy về phía bờ biển, phía bọn chúng. Họ vẫy tay chào.

“Bây giờ thì mọi người đều an toàn rồi. Mình nghĩ đã đến lúc bọn mình phải đi, trước khi chiếc thang biến mất”, Eric nói với Keeah.

“Phép màu của Droon sẽ theo các bạn. Nó sẽ cho các bạn biết khi nào thì trở lại”, Keeah vẫy tay và nói.

Ba người bạn nhỏ chạy lên những bậc thang thần. Eric đi đầu, cậu bé nhìn lại Droon.

“Mình ước gì cuộc phiêu lưu này sẽ không bao giờ kết thúc!”, Julie nói.

Eric cười: “Mình có cảm giác là có cái gì đó cho mình biết chuyện này sẽ không bao

"Tôi mình sẽ trở lại", Julie thêm vào.

giờ kết thúc. Vẫn còn rất nhiều bí mật mà tụi mình chưa biết hết”.

“Và tụi mình còn phải làm nhiều việc nữa”, Neal nói.

Julie cười: “Cũng còn rất nhiều việc ở thế giới bên trên, trong cuộc sống bình thường của tụi mình. Tụi mình đã hứa là dọn dẹp tầng hầm, nhớ không nè?”

Chúng bước lên căn phòng ở đầu cầu thang. Neal bật công tắc đèn.

Tách! Thế giới Droon biến mất. Thay vào đó là lớp sàn xi-măng cũ và cứng.

“Tụi mình về đến nhà rồi”, Eric nói khẽ. Nó đưa tay vặn nắm đấm cửa, mở ra.

Ba người bạn bước ra tầng hầm.

Tầng hầm bè bội, kinh khủng

Bọn chúng phải bắt tay dọn dẹp thôi...

Hết Tập 2

Eric, Julie và Neal đã phát hiện ra một điều kỳ lạ: những gì bọn trẻ mơ thấy đều sẽ xảy ra thực sự ở THẾ GIỚI BÊN DƯỚI - Xứ sở Droon.

Ba người bạn nhỏ có còn mơ thấy Droon và còn có dịp trở lại Droon? Đại Vương Sparr có để cho công chúa Keeah được yên khi mà Mắt Đỏ Bình Minh - một trong ba quyền năng tối cao vượt khỏi tay hắn?

Mời các bạn đón đọc tập 3:
HÒN ĐẢO HUYỀN Bí

BÍ MẬT TXÚ DROON (2)

Hành trình vào cung điện núi lửa

PHÚ ANH dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:

LY HOÀNG LY

Bìa:

TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:

YÊN VIÊN - THU NHI

Kỹ thuật vi tính:

THU TƯỚC

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Phường 7, Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 – 39316211 – 39317849 – 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: hopthubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trầu, Phường Bạch Đằng, Quận Hai Bà Trưng, Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 35261001 - Fax: (08) 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn